

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobkyně: **KN truck servis s. r. o.**, IČ 27503046
sídlem 17. listopadu 237, 530 02 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Alešem Popelkou
sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**, IČ 71214011
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3. 8. 2022, č. j. 30308-2/2022-900000-319,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 7. 10. 2022, doplněnou podáním ze dne 13. 10. 2022, se žalobkyně (dále v textu i jen jako „žalobce“) domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a byla potvrzena rozhodnutí (dodatečné platební výměry) vydaná Celním úřadem pro Pardubický kraj dne

28. 3. 2022 pod č. j. specifikovanými v tomto rozhodnutí žalovaného, přičemž těmito rozhodnutími (tedy dodatečnými platebními výměry) byl žalobkyni podle ust. § 56 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“), snížen nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období leden – prosinec 2019 a leden až prosinec roku 2020 v celkové výši 74 145 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Předně namítl, že žalovaný „nesprávně interpretoval“ ustanovení § 53 odst. 1 a odst. 7 zákona o spotřebních daních a „nesprávně interpretoval“ ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb., kterou se stanoví způsob výpočtu nároku na vrácení spotřební daně zaplacené v cenách některých minerálních olejů prokazatelně použitých pro výrobu tepla a způsobu a podmínek vedení evidence o nákup a spotřeby těchto výrobků. Žalobce vyslovil přesvědčení, že splnil veškeré hmotněprávní podmínky nároku na vrácení spotřební daně a že k uplatněným nárokům doložil dostatečnou evidenci. Žalobce namítl, že nevedení evidence pro topná zařízení zvlášť nemohlo být samo o sobě důvodem pro nepřiznání nároku na vrácení spotřební daně z lehkých topných olejů. Nakoupené topné oleje skladoval žalobce v provozovně, kde byla umístěná topná zařízení, evidenci o nákupu těchto zařízení vedl žalobce v souladu se zákonem. Žalobce sice „připouští“, že okolnost, kdy nebyl schopen předložit žalovanému evidenci spotřeby topných olejů pro každé topné zařízení zvlášť, mohla čistě „teoreticky“ u žalovaného vyvolat jistou míru podezření, zda je nárok na vrácení spotřební daně oprávněný, avšak s ohledem na celkové skutkové okolnosti celého případu nemohou být tyto pochybnosti oprávněné. Žalobce vedl evidenci skutečné potřeby, tak jak uvedl v průběhu správního řízení, v dané věci je třeba vycházet ze smyslu a účelu příslušné právní úpravy. Dále žalobce zpochybnil i závěry žalovaného, které rozporují průkaznost vedené evidence z důvodu, že žalobce do evidence neuváděl naměřené centimetry, které představovaly prvotní měřený údaj (když žalobce změřil výši plováku v topných zařízeních v centimetrech a potom pomocí vzorce vypočítal spotřebované litry). Právní úprava neukládá zaznamenávat do evidence spotřeby prvotní údaje, požadavek žalovaného byl nezákonný. Evidované litry jsou stejně průkazné jako evidované centimetry. Požadavek žalovaného, že bez evidovaných centimetrů nelze zjistit a prověřit správnost výsledně evidovaných litrů je nelogický. Evidence je vedena proto, aby správce daně mohl porovnat vykazovanou spotřebu v topných zařízeních v rámci jednotlivých zdaňovacích období s celkovými nákupy topných olejů, s evidencí jejich skladování, s teplotní situací jednotlivých zdaňovacích období atd. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí nikdy nesoulad vykazované (evidované) spotřeby s těmito dalšími skutkovými okolnostmi nerozporoval. Žalobce prokázal, jakým způsobem zjišťuje skutečnou spotřebu, tento způsob zjišťování skutečné spotřeby prvoinstanční správce daně akceptoval, když zahrnul způsob výpočtu do excelovské tabulky, kterou žalobci zaslal, zejména si správnost výpočtu ověřil při místním šetření, které sice proběhlo až po vydání napadeného rozhodnutí, což však není rozhodující, tím bylo potvrzeno, že daňové řízení bylo nezákonné. Pokud správce daně zaslal žalobci vzorovou excelovskou tabulku s použitím vzorců pro výpočet skutečné spotřeby topných olejů, které užíval žalobce, tak tímto postupem celní úřad přiznal akceptaci způsobu výpočtu spotřeby, který žalobce užíval. Přestože správce daně a žalovaný v průběhu kontroly tento způsob výpočtu rozporovali jako neprůkazný, odmítali provést navržené důkazy směřující k potvrzení správnosti užívaného výpočtu formou místního šetření a ohledání topných zařízení v místě provozovny žalobce. Zaslání uvedené tabulky tímto postupem vlastně uznaly správní

orgány akceptaci způsobu výpočtu spotřeby, který žalobce užíval. Správce daně tak nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nezákonně a bezdůvodně odmítl provést navržený zásadní důkaz. Skutečnost, že po doručení rozhodnutí odvolání provedl správce daně v provozovně daňového subjektu místní šetření a znovu potvrdil správnost způsobu měření skutečné spotřeby, který žalobce užíval, svědčí o naprosto právně nejistém postavení žalobce, kdy ani v současné době si nemůže být jist, jaký postup měření a evidence spotřeby topných olejů je dostačující a správcem daně akceptovatelný. Správce daně se rovněž nevyjádřil k návrhu žalobce, aby správce daně porovnal vykazovanou výši spotřeby s průměrnými teplotami v předmětných zdaňovacích obdobích. Rozhodnutí žalovaného je založeno pouze na formalistickém výkladu právních předpisů bez zohlednění účelu a smyslu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, uvedl v něm argumentaci z tohoto rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2022 Sb., soudní řád správní, žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze správních spisů vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné rozhodné skutečnosti:
6. Správní orgán I. stupně provedl u žalobce daňovou kontrolu, na jejímž základě dospěl k závěru, že mu vznikla pochybnost o splnění čtvrté podmínky nároku na vrácení spotřební daně uvedené v § 56 zákona o spotřebních daních, kdy nárok na vrácení spotřební daně vzniká právnickým a fyzickým osobám u minerálních olejů, které jimi byly prokazatelně použity pro výrobu tepla, a to z důvodu předkládané evidence. Zároveň bylo při této daňové kontrole zjištěno, že v jednotlivých evidencích za kontrolovaná zdaňovací období nejsou zachycena množství skutečně spotřebovaných topných olejů v jednotlivých zařízeních a jednotlivých dnech, když žalobce nevyužíval pouze jedno topné zařízení obsahující jednu nádrž na topný olej, ale využíval dvě topná zařízení. Spotřebu topných olejů žalobce stanovil výškou hladiny za pomoci plováku a to tak, že změřil metrem výšku plováku a přepočítal centimetry na litry. Takto vypočítaný údaj za obě topná tělesa zapsal žalobce v časových úsecích do podpůrné evidence, přičemž údaj v centimetrech v podpůrné evidenci neuvedl. Žalobce v podpůrné evidenci uváděl zůstatek z předchozích zdaňovacích období, časový úsek spotřeby topných olejů, když zpravidla spotřeba topných olejů za 4 – 10 dní byla odhadem rozdělena za uvedený časový úsek, zpravidla dle aktuálního počasí a obsazenosti dílny, a takto odhadnutá spotřeba byla rozdělena ke kalendářním dnům do tabulky spotřeby topných olejů přikládaným k daňovým přiznáním, dále byl uveden nákup minerálních olejů a celková spotřeba minerálních olejů za zdaňovací období. V předkládaných evidencích byly evidovány pouze údaje, které prokazují množství topných olejů na začátku zdaňovacího období, množství topných olejů dodaných v průběhu zdaňovacího období a množství topných olejů na konci zdaňovacích období. Správce daně, potažmo žalovaný, dospěli k závěru, že žalobce nevedl evidenci o skutečné denní spotřebě jednotlivých zařízení ani o době jejich používání, kdy se jednalo pouze o odhad spotřeby topných olejů, když z údajů, které byly žalobcem skutečně zjišťovány a evidovány, není patrné, jaké množství olejů a ve kterém topném zařízení bylo spotřebováno. Žalobce ani nedisponoval relevantní litrovací tabulkou, která by dokládala

způsob převody výšky hladiny topných olejů na objemové litry, a nebylo možné ověřit, zda vykazované údaje podpůrné evidence v litrech odpovídají měřené skutečnosti a s jakou přesností.

7. Proti rozhodnutím správce daně (dodatečné platební výměry) podal žalobce odvolání, v němž v podstatě uvedl námitky, které jsou uvedeny i v žalobě, kdy zpochybňoval výše uvedené závěry správce daně. Zejména uvedl, že spotřebované litry, tak jak byly evidovány, nejsou fiktivní skutečností, neboť vycházejí z reálně změřených údajů, žalobce poukázal i na rozhodnutí NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019 - 41, podle něhož lze množství skutečně spotřebovaného minerálního oleje pro výrobu tepla podle § 56 zákona o spotřebních daních a dle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. prokázat rovněž kvalifikovaným výpočtem, je-li proveden na základě objektivních a prokazatelných vstupních údajů. Žalovaný toto odvolání zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil, když setrval na závěrech správního orgánu I. stupně, že v daném případě nebyla vedena evidence o spotřebě topných olejů zvláště za každé topné zařízení a že žalobce nevedl evidenci tak, aby byla vůbec účelná a zejména průkazná, když tato neobsahovala relevantní použité vstupní údaje tohoto výpočtu, a evidence o spotřebě byla zatížena vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí sice připustil, že aritmetickým úkonem lze dopočítat výšku hladiny v nádržích „*při znalosti dvou neznámých z trojčlenky*“, ale následně zpětně propočítávaná hodnota je hodnotou fiktivní – domnělou, když její výsledek o ničem reálně nevypovídá, jelikož nepovídá o tom, jakou výšku hladiny odvolatel konkrétně naměřil. To už není dokazování, aby si správce daně vypočítával sám fiktivní hodnoty a dovozoval si, že takto snad byly odvolatelem změřeny.
8. Podle § 56 odst. 1 zákona o spotřebních daních nárok na vrácení daně vzniká právnickým a fyzickým osobám, které nakoupily za cenu včetně daně, vyrobily pro vlastní spotřebu, nebo přijaly v režimu podmíněného osvobození od daně minerálního oleje podle § 45 odst. 1 písm. b) uvedené pod kódy nomenklatury 27101941-27101949 (dále jen „topné oleje“), které byly jimi prokazatelně použity pro výrobu tepla a které byly prokazatelně označovány a obarveny podle části páté pokud jsou předmětem značkování a barvení vybraných minerálních olejů.
9. Podle § 56 odst. 5 zákona o spotřebních daních nárok na vrácení daně vzniká dnem spotřeby topných olejů pro výrobu tepla. Podle § 56 odst. 7 věty první téhož zákona nárok na vrácení daně se prokazuje dokladem o prodeji a evidenci nákupu a spotřebě vedenou kupujícím.
10. Podle § 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. nárok na vrácení spotřební daně zaplacené v cenách některých minerálních olejů se uplatňuje v daňovém přiznání částkou vypočtenou vynásobením sazby daně snížené o 660 Kč/1000 litrů množstvím topných olejů prokazatelně použitých pro výrobu tepla za zdaňovací období v tisíci litrech, přičemž toto množství se zaokrouhluje na tři desetinná místa.
11. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. evidence, kterou subjekt prokazuje za příslušné zdaňovací období nárok na vrácení daně, obsahuje údaje o množství nakoupených topných olejů a o skutečné spotřebě těchto olejů pro výrobu tepla. Údaje o nákupu se evidují podle jednotlivých dokladů o prodeji, jejíž náležitosti jsou stanoveny zákonem. Evidence o spotřebě se vede zvláště za každé topné zařízení, ve kterém se topné oleje spotřebovávají. K daňovému přiznání se připojí kopie dokladů o prodeji a na kopii bude vyznačeno, že je

shodná s originálem. Kopie dokladu o prodeji podepisuje osoba odpovědná za odebrání topných olejů na straně daňového subjektu.

12. V projednávané věci jedinou stěžejní otázkou je, zda žalobce vedl či nevedl evidenci spotřeby topných olejů tak, aby byla průkazná a reflektovala by výpočet spotřeby relevantními použitými vstupními údaji tohoto výpočtu, a zda jsou tedy správné závěry správních orgánů o tom, že žalobce nevedl průkazným způsobem dostatečnou evidenci o spotřebě topných olejů žalobcem v příslušných zdaňovacích obdobích.
13. Správce daně a žalovaný vycházeli zejména ze skutečnosti, že žalobce postupoval přímo v rozporu s platnou právní úpravou, když zmíněná evidence o spotřebě nebyla vedena žalobcem zvlášť za každé topné zařízení, která byla dvě, a zároveň tato evidence byla neprůkazná, protože žalobce neprokázal, že by měl k dispozici jediný měřený údaj ke stanovení skutečné spotřeby pomocí kvalifikovaného výpočtu, který žalobce používal.
14. Předně je třeba uvést, že evidence skutečné spotřeby topných olejů vedená dle § 2 vyhlášky č. 413/2003 Sb. nepředstavuje pouhý formální důkazní prostředek a že se nejedná o hmotněprávní podmínku nároku na vrácení daně z minerálních olejů osobám užívajícím tyto oleje pro výrobu tepla. Pro vrácení daně je zapotřebí podle platné právní úpravy splnit kumulativně všechny zákonné podmínky stanovené v § 56 odst. 1 a 7 zákona o spotřebních daních, přičemž vedení evidence je zákonem stanovená podmínka pro vrácení části spotřební daně. Evidence musí splňovat náležitosti stanovené zákonem i zmíněnou vyhláškou, tedy musí být z ní patrné, o jaké lehké topné oleje se na začátku evidence jednalo, zda u ní byla splněna daňová povinnost, musí být uvedena evidence zvlášť pro každé zařízení a musí být předložena daňovým subjektem. Průkazná evidence množství lehkého topného oleje spotřebovávaného pro výrobu tepla za zdaňovací období je „zákonným předpokladem pro úspěšné uplatnění nároku na vrácení spotřební daně“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 Afs 308/2019 - 38), přičemž „nárok na vrácení daně z minerálních olejů dle § 56 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, je daňový subjekt povinen prokázat dokladem o prodeji a evidenci o nákupu a spotřebě minerálních olejů, tj. způsobitelným podkladem obsahujícím údaje o typu a množství nakoupených minerálních olejů za cenu včetně daně a o skutečné spotřebě těchto olejů pro výrobu tepla“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 Afs 308/2019 - 38).
15. Je sice pravdou, a připustil to i v žalovaném rozhodnutí žalovaný, že množství skutečné spotřeby minerálních olejů pro výrobu tepla ve smyslu § 2 odst. 1 vyhlášky č. 412/2003 Sb. je možné prokázat rovněž kvalifikovaným výpočtem (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019 - 41), avšak musí se jednat o takový kvalifikovaný výpočet, který je proveden pouze na základě „objektivních a prokazatelných vstupních údajů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019 - 41, bod 57). A právě v projednávané věci tomuto požadavku způsob výpočtu spotřebovaných olejů, stanovený žalobcem, neodpovídal, když nebyl proveden na základě objektivních a prokazatelných vstupních údajů. Tento požadavek při aplikaci tohoto způsobu prokázání množství skutečně spotřebovaného minerálního oleje, tj. existence objektivních a prokazatelných vstupních údajů, není samoúčelný. Slouží totiž k tomu, aby mohl správce daně přezkoumat správnost tohoto výpočtu, a naopak nemůže sloužit k tomu, aby postačoval jako doklad o správnosti tohoto výpočtu týkající se prokázání množství skutečně spotřebovaného minerálního oleje pouze výstup tohoto výpočtu, jak tomu bylo v projednávaném případě.

16. K tomu žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí následně citovaný závěr, se kterým se krajský soud plně ztotožnil: „[32] Jestliže tedy odvolatel používá topná zařízení s nádržemi nevybavenými měřícím zařízením a spotřebu za jednotlivá zdaňovací období zjišťuje proto alternativním (v podstatě provizorním) způsobem pomocí měření výšek hladin metrem, pak je naměřená výška hladiny v metrických jednotkách jedinou odvolatelem měřenou hodnotou. Ostatní hodnoty vedoucí ke zjištění spotřeby za zdaňovací období jsou již podle této měřené hodnoty hodnotami dopočítanými odvolatelem. Pokud pak obecně daňový subjekt předá správci daně k nároku jen jím tvrzenou hodnotu spotřeby topných olejů v litrech, předkládá mu údaj bez vazby na jeho vlastní postup ke zjištění tohoto údaje a jím odvozený nárok na vrácení daně v konkrétní výši by za této situace byl pro správce daně definitivní, bez možnosti přezkumu, bez možnosti provedení revize tohoto údaje, bez jakékoliv možnosti dodatečné kontroly vč. kontroly v místě spotřeby. Byl by tedy, jak již bylo uvedeno, hodnotou v dikci daňového subjektu a správci daně by nezbývalo, než jej v podstatě setrvale konkludentně přijímat a tvrzený nárok daně bez dalšího přiznávat.

[33] GŘC samozřejmě připouští, že aritmetickým úkonem (jak jej zmínil odvolatel) lze dopočítat výšku hladiny v nádrži (při znalosti dvou neznámých z trojčlenky), ale jak uvedl i celní úřad ve zprávě o daňové kontrole odvolatel opomíjí, že takto následně zpětně propočítávaná hodnota je hodnotou fiktivní – domnělou a její výsledek o ničem reálně nevypovídá. Nevypovídá o tom, jakou výšku hladiny odvolatel konkrétně naměřil, ale jaká by hypoteticky měla odpovídat jeho tvrzení podle tvrzených litrů spotřeby topných olejů. To ale není dokazování, aby si správce daně vypočítával fiktivní hodnoty a dovozoval si, že takto byly snad odvolatelem změřeny. Námitka odvolatele proto není důvodná.“

17. K tomu správně žalovaný odkázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2020, č. j. 10 Af 9/2021 - 46, ve kterém je uvedeno: „...soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že výška hladiny zůstatku LPO v nádrži je dopočítatelný údaj o jeho uvedení v evidenci je tak nadbytečné. Předmětem sporu je prokazatelnost údajů předložených žalobcem, přičemž nelze jako dostatečný přijmout pouze údaj o objemu zůstatku LPO v litrech bez vazby na postup, kterým žalobce k této hodnotě dospěl. V takovém případě se jedná pouze o údaj tvrzený žalobcem, který nelze zpětně přezkoumat a o něm nelze provést dodatečnou kontrolu měření spotřeby.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2020, č. j. 10 Af 9/2021 - 46).

18. V daném případě tedy nebyl správce daně povinen provádět místní šetření a další dokazování, jak tvrdil žalobce v žalobě, ve kterém by podle názoru žalobce bylo možné ověřit správnost způsobu vedené této evidence, když naopak se jedná u žalobce o neunesení důkazního břemene dle § 92 odst. 3 daňového řádu, když naopak to byl žalobce, který měl uspokojivě podložit tvrzené výsledky měření, k němuž mu správní orgány daly dostatečný prostor. K posouzení, zda „bude žadateli přiznán nárok na vrácení daně, nemůže správce daně vycházet pouze z nepodložených tvrzení o zůstatku minerálního oleje v nádrži, aniž by měl možnost přezkoumat, zda daňový subjekt zjišťuje skutečnou spotřebu, nebo zda používá měřidla a jiné postupy správně“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2020, č. j. 10 Af 9/2021 - 46). Zároveň se krajský soud ztotožnil i s dalším důvodem, na kterém bylo založeno žalované rozhodnutí a potažmo z něj vycházely i zmíněné platební výměry. Platná právní úprava jasně stanoví, že evidence o spotřebě se vede zvlášť za každé topné zařízení, ve kterém se topné oleje spotřebovávají (§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb.). K tomu žalovaný správně uvedl, že se „nejedná o podmínku bezúčelnou, či samoučelnou. Cílem tohoto ustanovení vyhlášky MF nepochybně stanovit u daňových subjektů využívajících

topné oleje pro výrobu tepla a s tím spojeného daňového benefitu takové podmínky, aby byla správcí daně umožněna kontrola, respektive přezkum vznášených nároků. Takový přezkum je však účinně možný jedině tehdy, kdy lze stáhnout nárokovanou spotřebu k samotnému jednomu topnému zařízení“ (srov. bod 29 žalovaného rozhodnutí). Krajský soud se tak ztotožnil s žalovaným v případě závěru o důvodu, na kterých jsou založena rozhodnutí správce daně a žalované rozhodnutí, tedy že žalobce nevedl evidenci tak, aby byla účelná a průkazná, tedy aby výpočet spotřeby dokumentoval žalobce relevantními, použitými vstupními údaji tohoto výpočtu, čímž žalobce zatížil evidenci o spotřebě topných olejů vadou nepřezkoumatelnosti, když zároveň žalobce nevedl evidenci těchto olejů za každé jím používané topné zařízení zvlášť.

19. Na výše uvedených závěrech nic nemění další námitky žalobce, zejména tedy tvrzení o dalším postupu správce daně, který po vydání žalovaných rozhodnutí zaslal žalobci vzorovou tabulku pro vedení evidence, jednalo se pouze o doporučení správce daně pro další praxi žalobce při stanovení způsobu výpočtu spotřeby, přičemž zasláním vzorové tabulky prostřednictvím emailu úřední osoby nebyl správním úkonem správce daně, když ani celní úřad nemůže provádět za žalobce výpočty týkající se evidence spotřeby. Tato tabulka byla pouze aktivitou celního úřadu „*byť zjevně dobře míněnou*“, ale „*nadbytečnou*“, jak správně uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, podstatnou byla v dané věci skutečnost, že žalobce nedokumentoval výpočet spotřeby relevantními použitými vstupními údaji tohoto výpočtu a nebylo možné tak reálně ověřit jeho správnost. Zároveň je podstatné, že evidence nebyla vedena na každé zařízení zvlášť. Tato skutečnost proto nemohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.
20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 22. března 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

52 Af 25/2022-58

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobkyně: **KN truck servis s. r. o.**, IČ 27503046
sídlem 17. listopadu 237, 530 02 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Alešem Popelkou
sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**, IČ 71214011
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3. 8. 2022, č. j. 30308-2/2022-900000-319,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 3. 2023, č. j. 52 Af 25/2022 - 53, se mění tak, že na poslední straně rozsudku se opravuje datum vydání tohoto rozsudku tak, že datum vydání rozsudku je 22. 3. 2023.

Odůvodnění:

1. V uvedené části zmíněného rozsudku se při vyhotovování jeho originálu vyskytly zjevné nesprávnosti, k nimž došlo v písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, ze dne 22. 3. 2023. Tyto nesprávnosti spočívaly v mylném uvedení roku vydání zmíněného rozsudku, kdy byl místo roku 2023 uveden rok 2022.
2. Předseda senátu tak v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), uvedené zjevné nesprávnosti tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. 4. 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu